

Τιμητικός Τόμος

Βιογραφικό Σημείωμα ΠΑΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ

από τον Καθηγητή Αστέριο Καραγιάννη

Ο Καθηγητής Πάνος Μεταξάς γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη, το 1929. Τελείωσε το 2ο Γυμνάσιο αρρένων, το 1947. Την ίδια χρονιά εισήχθη στη Στρατιωτική Ιατρική Σχολή, από όπου αποφοίτησε το 1953. Αποστρατεύτηκε για λόγους υγείας το 1955, ως έφεδρος ανθυπίατρος.

Η νοσοκομειακή και ακαδημαϊκή του σταδιοδρομία ξεκίνησε το 1954. Στο διάστημα των ετών 1954 ως 1957 έκανε την ειδικευσή του στην Παθολογία, και από το 1958 ως το 1960 διετέλεσε εσωτερικός βοηθός στη Β΄ Παθολογική Κλινική, στο Ιπποκράτειο Νοσοκομείο.

Το 1958 αναγορεύθηκε Διδάκτωρ της Ιατρικής Σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Το θέμα της διδακτορικής του διατριβής ήταν: «Η επίδρασις της ακεταζολαμίδης επί της ανθρακικής ανυδράσης των ερυθρών αιμοσφαιρίων φυσιολογικών ατόμων». Από το 1960 ως το 1963 μετεκπαιδεύθηκε στο Belfast της Βορείου Ιρλανδίας με υποτροφία του Βρετανικού Συμβουλίου και ασχολήθηκε κυρίως με νοσήματα των νεφρών. Το 1963 αναγορεύθηκε Doctor of Philosophy στο Queen's-University του Belfast, το 1965 υφηγητής της Ιατρικής Σχολής του ΑΠΘ και το 1972 επίκουρος Καθηγητής. Το θέμα της υφηγεσίας του ήταν: «Η εντόπισις της δράσεως των διουρητικών επί του νεφρώνος διά της τεχνικής της ισχαιμικής διακεκομμένης ροής – η εντόπισις της δράσεως της ακεταζολαμίδης επί του νεφρώνος του κυνός».

Ο Πάνος Μεταξάς εξελέγη τακτικός Καθηγητής της τακτικής έδρας της Β΄ Προπαιδευτικής Παθολογικής Κλινικής και Ειδικής Νοσολογίας στη συνεδρίαση υπ. αριθμ. 43/14.6.1973 της Ιατρικής Σχολής και ορκίσθηκε στις 2 Οκτωβρίου 1973. Συνυποψήφιοί του ήταν οι Αθανάσιος Θεολογίδης, Σωτήριος Φαλτσής και Σωτήριος Ράπτης. Την τριμελή εισηγητική επιτροπή αποτελούσαν οι Καθηγητές Δημήτριος Βαλτής, Γεώργιος Λογαράς και Γουλιέλμος Τσουρουτσόγλου.

Μετά την εκλογή του, επειδή δεν υπήρχε κλινική χωροταξικά, ο Καθηγητής Βαλτής παρεχώρησε άτυπα τη μισή Α΄ Παθολογική Κλινική στο Μεταξά, στην οποία από καιρό είχε την πλήρη ευθύνη της λειτουργίας της. Το 1976, η Β΄ Προπαιδευτική Παθολογική Κλινική μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο Αγία Σοφία, το οποίο σήμερα αποτελεί διοικητικά μαζί με άλλα νοσοκομειακά κτίρια το Ιπποκράτειο Νοσοκομείο.

Κατά την περίοδο των πανεπιστημιακών του σπουδών μαθήτευσε κοντά σε διακεκριμένους καθηγητές, όπως οι αείμνηστοι καθηγητές Ε. Παναγιωτόπουλος και G. M. Bull. Υπήρξε, όμως, για πολλά χρόνια ο αγαπημένος μαθητής και στη συνέχεια συνεργάτης του αείμνηστου Καθηγητή Δημητρίου Βαλτή.

Διετέλεσε Πρόεδρος της Ελληνικής Νεφρολογικής Εταιρείας, της οποίας ήταν και ιδρυτικό μέλος. Το 1981, διετέλεσε Πρόεδρος της Οργανωτικής Επιτροπής του 8ου Παγκοσμίου Συνεδρίου Νεφρολογίας που πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα. Το 2006, κατά τη διάρκεια του Πανελληνίου Συνεδρίου Νεφρολογίας, τιμήθηκε για την προσφορά του στην Παθολογία και τη Νεφρολογία.

Το διάστημα 1982-1985 εξελέγη για δύο θητείες Πρόεδρος της Ιατρικής Σχολής του ΑΠΘ, και συνετέλεσε στην πρώτη εφαρμογή του νόμου πλαισίου 1268/1982 για τα ΑΕΙ.

Επίσης, διετέλεσε Πρόεδρος της Ιατρικής Εταιρείας Θεσσαλονίκης κατά τις διετίες 1989-1991 και 1991-1993 και Πρόεδρος της Οργανωτικής Επιτροπής των 5ου, 6ου, 7ου και 8ου Βορειοελλαδικών Ιατρικών Συνεδρίων, που αποτελούν θεσμό για την Ιατρική Κοινότητα της Θεσσαλονίκης και της Βορείου Ελλάδος.

Διετέλεσε Πρόεδρος του Ιπποκράτειου Νοσοκομείου Θεσσαλονίκης το διάστημα 1997-1999.

Από το 1976 οργάνωσε τη νεοϊδρυθείσα Β΄ Προπαιδευτική Παθολογική Κλινική. Μία μεγάλη Κλινική, με 90 κλίνες αρχικά, και ανεπτυγμένα τμήματα Αιματολογίας, Γαστρεντερολογίας, Καρδιολογίας, Νεφρολογίας, Ενδοκρινολογίας, Ρευματολογίας, Αλλεργιολογίας, Αρτηριακής υπέρτασης, Σακχαρώδη διαβήτη και Εργαστηρίου Ραδιοϊσοτόπων και Ανοσολογίας.

Υπηρέτησε στην Ιατρική Σχολή έως και το ακαδημαϊκό έτος 1996-1997 και συνταξιοδοτήθηκε στις 31 Αυγούστου 1997, λόγω συμπλήρωσης του ορίου ηλικίας.

Ο Καθηγητής Πάνος Μεταξάς ήταν άνθρωπος του καθήκοντος και αφοσιωμένος στην ιατρική επιστήμη. Ερχόταν από τους πρώτους κάθε ημέρα

στο Νοσοκομείο και ενημερωνόταν αμέσως για τους βαρέως πάσχοντες ασθενείς. Δύο φορές την εβδομάδα έκανε επίσκεψη στο τμήμα των θέσεων της Κλινικής. Η επίσκεψη διαρκούσε 2-3 ώρες και ασχολούνταν διεξοδικά με όλους τους ασθενείς. Καθόταν στο κρεβάτι του ασθενή και αφού άκουγε το ιστορικό από τους βοηθούς άρχιζε ο ίδιος τις ερωτήσεις. Παράλληλα έπιανε το χέρι του ασθενή, εξέταζε, καθώς μιλούσε, το δέρμα, τα νύχια και ψηλαφούσε το σφυγμό. Στη συνέχεια, έκανε πλήρη κλινική εξέταση και μετά ζητούσε τα εργαστηριακά ευρήματα και τις υπόλοιπες παρακλινικές εξετάσεις. Πολλές φορές έκανε κάποιες ερωτήσεις που κανείς δεν είχε σκεφθεί να κάνει και όμως συχνά οδηγούσαν στη διάγνωση. Δεν τον απασχολούσε ο χρόνος, μπορούσε να ασχολείται με ένα δυσδιάγνωστο ασθενή για μια και πλέον ώρα. Χαρακτηριστικό γνώρισμα της επίσκεψης ήταν ότι ο Μεταξάς ποτέ δεν δίδασκε θεωρία ή διαφορική διάγνωση, ο τρόπος όμως που ρωτούσε το ιστορικό του ασθενή, ο τρόπος που εξέταζε και ο τρόπος που σκεφτόταν πολλές φορές δυνατά ήταν από τα μεγαλύτερα μαθήματα για τους νεότερους ιατρούς.

Ο Καθηγητής Μεταξάς ήταν πολύ σοβαρός και αυστηρός και ποτέ δεν χαριεντιζόταν με τους ιατρούς και το νοσηλευτικό προσωπικό. Όμως, όλοι τον σέβονταν και τον εκτιμούσαν, διότι αναγνώριζαν ότι αγαπούσε πραγματικά τον ασθενή και έκανε ό,τι μπορούσε για να παράσχει τις καλύτερες δυνατές υπηρεσίες προς αυτόν. Όποτε πηγαίναμε στο γραφείο του, τον βρίσκαμε να διαβάζει το *New England Journal of Medicine* και το *British Medical Journal* και να ενημερώνεται για τις νεότερες εξελίξεις. Τον απασχολούσε η εφαρμογή νέων θεραπειών και ήθελε να είναι από τους πρώτους που θα τις εφαρμόζε.

Ο Μεταξάς εργάστηκε για πολλά χρόνια με τον Καθηγητή Βαλτή, και στην εποχή τους είχαν το προνόμιο να επιλέγουν τους συνεργάτες τους. Έτσι, οι βασικοί συνεργάτες του στη Β' Προπαιδευτική Παθολογική Κλινική ήταν εξαιρετικοί ιατροί, γεγονός που βοήθησε το Μεταξά να δημιουργήσει μια Κλινική πολύ υψηλού επιπέδου, στην οποία πολλοί ιατροί επιθυμούσαν να κάνουν ειδικότητα, αλλά ήταν και περιζήτητη από πολλούς ασθενείς σε όλη την Ελλάδα. Δεν είναι τυχαίο ότι πολλοί μαθητές του κατείχαν ή κατέχουν θέσεις Καθηγητών Ιατρικής στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και σε Ιατρικές Σχολές άλλων Πανεπιστημίων καθώς και θέσεις Διευθυντών Παθολογικών Κλινικών του ΕΣΥ.

Τέλος, ο Καθηγητής Μεταξάς ήταν ένας ολοκληρωμένος άνθρωπος, με

ενδιαφέρον για τα κοινά προβλήματα της κοινωνίας. Ως Πρόεδρος της Ιατρικής Σχολής την τετραετία 1982-1985 προσπάθησε να εφαρμόσει τις διατάξεις του νέου νόμου πλαισίου 1268/1982 «Για τη δομή και λειτουργία των Ανωτάτων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων» με κύριο μέλημά του να μην αδικήσει κανένα μέλος της εκπαιδευτικής κοινότητας. Αργότερα, ως Πρόεδρος του Ιπποκράτειου Νοσοκομείου προσπάθησε να δημιουργήσει ένα νέο τρόπο διοίκησης με πιστή εφαρμογή των σχετικών νόμων και με ταυτόχρονη απομόνωση εκείνων των φωνών που επί χρόνια αποτελούσαν τροχοπέδη στη βελτίωση των δομών και της λειτουργίας του Νοσοκομείου. Στην πορεία του χρόνου αυτό δεν έγινε ανεκτό από κάποιους θεωρητικά δικούς του ανθρώπους, και οδηγήθηκε τελικά στην παραίτηση. Πάντως, όλοι αναγνωρίζουν ότι στις ημέρες που άσκησε διοικητικά καθήκοντα έγιναν σημαντικά βήματα προόδου σε όλους τους χώρους όπου ασχολήθηκε.

Ο Καθηγητής Πάνος Μεταξάς πέρασε στην «αντίπερα όχθη» στις 14 Ιουλίου 2007. Εμείς, οι μαθητές του, του οφείλουμε πολλά και θα τον θυμόμαστε πάντοτε με αγάπη και σεβασμό. Κύριο χαρακτηριστικό της Κλινικής που δημιούργησε ήταν η αγάπη και η φροντίδα για τον πάσχοντα συνάνθρωπο και η προσπάθεια των ιατρών για συνεχή προσωπική βελτίωση και εφαρμογή των νέων διαγνωστικών και θεραπευτικών μεθόδων. Καθώς τα χρόνια περνούν, όλοι καταλαβαίνουμε ότι έχει μεγάλη σημασία το «κλίμα» μιας Κλινικής, και ο Καθηγητής μας θα πρέπει να είναι σίγουρος ότι και σήμερα όλοι προσπαθούμε να διατηρήσουμε σε υψηλά επίπεδα το επιστημονικό περιβάλλον της Β΄ Προπαιδευτικής Παθολογικής Κλινικής και να διδάξουμε στους νέους ιατρούς και τους φοιτητές μας εκτός από τις ιατρικές γνώσεις και τη στάση ζωής, δηλαδή να διδάξουμε αυτά που μας κληροδότησαν οι δάσκαλοί μας.

Εκδηλώσεις Λόγου στη Β΄ Προπαιδευτική Παθολογική Κλινική

Πιστεύοντας ότι το Πανεπιστήμιο πρέπει να είναι ένας πνευματικός φάρος στην κοινωνία, προσπάθησα να καταστήσω τη Β΄ Προπαιδευτική Παθολογική Κλινική μια εστία πνευματικής ακτινοβολίας, και κατά τη διάρκεια της θητείας μου ως Διευθυντή της Κλινικής διοργάνωσα τέσσερις εκδηλώσεις λόγου, που είχαν ως στόχο τη διεύρυνση των πνευματικών οριζόντων των φοιτητών μας, των ιατρών, των εργαζομένων στο Νοσοκομείο, αλλά και ανθρώπων της πόλης από διάφορες κοινωνικές τάξεις.

Γλώσσα, Παιδεία, Διδασκαλία

11 Ιανουαρίου 2012

Στο πλαίσιο της συμμετοχής της Κλινικής μας στην πνευματική ζωή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και της πόλης, είχαμε τη χαρά και την τιμή να φιλοξενήσουμε το Χρίστο Τσολάκη, Ομότιμο Καθηγητή του Παιδαγωγικού Τμήματος του ΑΠΘ, ο οποίος έδωσε διάλεξη με θέμα «Γλώσσα, Παιδεία, Διδασκαλία», στο αμφιθέατρο «Πάνος Μεταξάς» του Ιπποκράτειου Νοσοκομείου, στις 11 Ιανουαρίου 2012. Η διάλεξη και ένα σύντομο βιογραφικό σημείωμα του Καθηγητή δημοσιεύονται στο κεφάλαιο «Εκδηλώσεις λόγου» της Κλινικής μας.

Στις 30 Ιουλίου 2012, ο Χρίστος Τσολάκης πέρασε στην «αντίπερα όχθη». Όσοι είχαν την ευκαιρία και την τύχη να παρακολουθήσουν τις ομιλίες του και ίσως να τον γνωρίσουν από κοντά θα τον θυμούνται παντοτινά με ιδιαίτερη αγάπη. Ο λόγος του, η διδασκαλία του, αλλά και η στάση ζωής του θα αποτελούν αναφορά και οδηγό δύναμη για τους μαθητές του, διότι όπως είπε ο Henry Adams «ο δάσκαλος δημιουργεί για την αιωνιότητα· ποτέ δεν μπορεί να ξέρει κανείς πού σταματά η επιρροή του».

Προσφώνησή μου στην Εκδήλωση

Σήμερα, είναι μία ιδιαίτερη και σημαντική ημέρα για την Κλινική μας και για μένα προσωπικά, διότι έχουμε την τιμή και τη χαρά να είναι μαζί μας ένας από τους πιο επιφανείς Έλληνες, ο κ. Χρίστος Τσολάκης, Ομότιμος Καθηγητής του Παιδαγωγικού Τμήματος του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, τον οποίο ευχαριστώ από τα βάθη της καρδιάς μου για την άμεση ανταπόκρισή του στην πρόσκλησή μου να μιλήσει στη σημερινή μας εκδήλωση με θέμα «Γλώσσα, παιδεία, διδασκαλία».

Με τον κ. Τσολάκη με συνδέει σχέση δασκάλου-μαθητή από τα χρόνια των γυμνασιακών μου σπουδών στο Πειραματικό Σχολείο, το πρότυπο σχολείο που ίδρυσε, το 1934, ο Αλέξανδρος Δελμούζος. Έφηβοι μαθητές, τότε εμείς, παρακολουθούσαμε, σαγηνευμένοι από την παρουσία και το λόγο του, τις προσπάθειές του να μας μιλήσει στον κόσμο της αρχαίας Κλασικής Ελλάδας και να μας αναλύσει τα μηνύματα του έργου του Καβάφη, του Σολωμού, του Ελύτη και των άλλων μεγάλων λογίων, κυρίως όμως να γυμνάσει το νου και την ψυχή μας, να μας μάθει να ξεχωρίζουμε το γνήσιο από το κίβδηλο και να μας κάνει ελεύθερους ανθρώπους. Ο κ. Τσολάκης εργάστηκε και συνεχίζει να εργάζεται σκληρά για τη γλωσσοεκπαιδευτική μεταρρύθμιση στη χώρα μας, που ξεκίνησε το 1917 από τους Αλέξανδρο Δελμούζο, Μανόλη Τριανταφυλλίδη και Δημήτρη Γληνό και συνεχίζεται ως τις μέρες μας. Δύο γιατροί συμμετείχαν σε αυτή τη μεταρρύθμιση. Από τους πρωτεργάτες του κινήματος του Δημοτικισμού ήταν ο γιατρός Φώτης Φωτιάδης από την Κωνσταντινούπολη, «επιβλητική μορφή επιστήμονα και ουμανιστή», όπως τον χαρακτηρίζει ο Παπανούτσος. Ο δεύτερος ήταν ο Βολιώτης γιατρός Δημήτρης Σαράτσης, «ανήσυχη ψυχή, με πλατιά ανθρωπιστική μόρφωση, με τα μάτια στραμμένα στην πραγματική ζωή και ακοίμητο τον πόθο να βοηθήσει στην καλλιέργεια και την ανύψωσή της», όπως τον χαρακτηρίζει ο Δελμούζος, ήταν ο εμπνευστής και ο ιδρυτής του Ανώτερου Δημοτικού Παρθεναγωγείου του Βόλου, το 1908, στο οποίο έγινε η πρώτη δοκιμή της εφαρμογής του Εκπαιδευτικού Δημοτικισμού.

Κύριε Τσολάκη, με τα λίγα αυτά λόγια και τη σκέψη στα λόγια του Μεγάλου Αλεξάνδρου ότι «στους γονείς μου οφείλω το ζην και στους δασκάλους μου το ευ ζην» σας καλώ στο βήμα.

Βιογραφικό Σημείωμα του Χρίστου Τσολάκη

Ο Χρίστος Τσολάκης γεννήθηκε το 1935 στο εγκαταλειμμένο σήμερα χωριό της ορεινής Πιερίας Μόρνα (Σκοτεινά). Ο πατέρας του ήταν δάσκαλος στη Μόρνα. Αποφοίτησε από το Γυμνάσιο Κατερίνης το 1952 και εισήχθη στη Φιλοσοφική Σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, από την οποία αποφοίτησε ως αριστούχος το 1957. Δάσκαλοί του, μεταξύ άλλων, ήταν ο Εμμανουήλ Κριαράς, ο Απόστολος Βακαλόπουλος, ο Νικόλαος Ανδριώτης, ο Ιωάννης Κακριδής και ο Λίνος Πολίτης.

Ξεκίνησε τη σταδιοδρομία του στα Νέα Εκπαιδευτήρια της Βέροιας και στη συνέχεια διορίστηκε στο Γυμνάσιο Θηλέων της Βέροιας. Το 1963, μετατέθηκε στο Πειραματικό Σχολείο του ΑΠΘ, όπου παρέμεινε για είκοσι χρόνια. Κατά τη σημαντική περίοδο της γλωσσικής μεταρρύθμισης 1976-1978, συμμετείχε ενεργά στις επιτροπές του Υπουργείου Παιδείας που σχεδίασαν και εφάρμοσαν τα νέα μέτρα για τη μέση εκπαίδευση. Τα μέτρα αφορούσαν στη διδασκαλία της νεοελληνικής γλώσσας και στη διδασκαλία της αρχαίας ελληνικής γραμματείας από μετάφραση. Το 1977 μετέβη στη Στοκχόλμη, έπειτα από πρόσκληση του Υπουργείου Παιδείας της Σουηδίας, προκειμένου να παραδώσει μαθήματα σε ξένους εκπαιδευτικούς σχετικά με τη διδασκαλία της μητρικής γλώσσας. Για τα επόμενα δύο χρόνια, δίδαξε «Θεωρία της Γλώσσας» και «Μεθοδική» στις Παιδαγωγικές Σχολές του Malmö και της Στοκχόλμης. Είχε την ευκαιρία να γνωρίσει από κοντά το σουηδικό εκπαιδευτικό σύστημα και τις ιδιαιτερότητές του. Τις γνώσεις αυτές αξιοποίησε οργανώνοντας τη συγγραφή βιβλίων για Έλληνες δασκάλους και μαθητές, με ενίσχυση της Lärarhögskolan του Malmö και του Πανεπιστημίου Lund. Παρακολούθησε μεταπτυχιακές σπουδές στο Κλασικό Ινστιτούτο του Πανεπιστημίου Lund, με τον καθηγητή της Αρχαίας Ελληνικής Φιλολογίας Stig Rudberg. Στη διάρκεια των μεταπτυχιακών του σπουδών ασχολήθηκε με επικούς και λυρικούς ποιητές και με κείμενα της Αττικής περιόδου και της Ρωμαϊκής και Βυζαντινής εποχής. Επιστρέφοντας στην Ελλάδα, ο Χρίστος Τσολάκης διορίστηκε από το Υπουργείο Παιδείας ως μέλος της «επιτροπής Κριαρά» για τη ρύθμιση του μονοτονικού συστήματος της νεοελληνικής γλώσσας.

Τον Ιούνιο του 1982 αναγορεύθηκε διδάκτορας της Φιλοσοφίας στο ΑΠΘ με βαθμό «Άριστα». Το θέμα της διδακτορικής διατριβής του ήταν «Η πολυ-

τυπία στο ρήμα της κοινής νεοελληνικής γλώσσας». Το 1982, συμμετείχε ύστερα από πρόσκληση του Υπουργείου Παιδείας στην επιτροπή συγγραφής διδακτικών βιβλίων για τη γλωσσική διδασκαλία στο Γυμνάσιο. Ολοκλήρωσε τη σειρά Έκθεση – Έκφραση για τον Οργανισμό Εκδόσεως Διδακτικών Βιβλίων, συγγράμματα που άνοιξαν το δρόμο για την εφαρμογή της επικοινωνιακής διδασκαλίας της γλώσσας στην πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση και που αποτέλεσαν τα πρώτα εγχειρίδια στην ελληνική παιδεία για τη διδασκαλία της γραπτής έκφρασης με οργανωμένες διδακτικές ενότητες σε κάθε ποικιλία γραφής.

Ο Χρίστος Τσολάκης δίδαξε «Νεοελληνική γλώσσα και λογοτεχνία» στη Σχολή Επιμόρφωσης Λειτουργών Δημοτικής Εκπαίδευσης (Σ.Ε.Λ.Δ.Ε.) από το 1982 μέχρι το 1989 και χρημάτισε διευθυντής σπουδών στην ίδια σχολή (1983-1987). Από το 1987 μέχρι το 1989 δίδαξε και στη Σχολή Επιμόρφωσης Λειτουργών Μέσης εκπαίδευσης (Σ.Ε.Λ.Μ.Ε.). Το 1986, ο Χρίστος Τσολάκης εκλέχθηκε Επίκουρος Καθηγητής του Παιδαγωγικού Τμήματος Δημοτικής Εκπαίδευσης του ΑΠΘ. Το 1988, εκλέχθηκε Αναπληρωτής Καθηγητής στο Παιδαγωγικό Τμήμα Νηπιαγωγών και Καθηγητής στο Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης, όπου υπηρέτησε και ως Πρόεδρος. Το 1993 διετέλεσε διευθυντής του Περιφερειακού Επιμορφωτικού Κέντρου (Π.Ε.Κ.) Θεσσαλονίκης και το 1996 αντιπρόεδρος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου και πρόεδρος του Τμήματος Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης. Από το 2002 είναι Ομότιμος Καθηγητής του ΑΠΘ.

Το όραμα του Χρίστου Τσολάκη για συνολική μεταρρύθμιση του ελληνικού εκπαιδευτικού συστήματος σε όλες τις βαθμίδες περιέλαβε την ίδρυση «Ομίλων», με στόχο μια σχολική ζωή που αναβαθμίζει το εκπαιδευτικό έργο, προσφέρει κίνητρα για μάθηση και καταπολεμά τη σχολική διαρροή, τις κοινωνικές ανισότητες και τη βία που εκδηλώνεται ως παραβατική συμπεριφορά. Όμιλοι φωτογραφίας, κινηματογράφου, λογοτεχνίας και θεάτρου, ως θεσμοί στο αναλυτικό πρόγραμμα σπουδών, αποτέλεσαν εφαλτήριο για την καθιέρωση του θεσμού της ευέλικτης ζώνης στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση και των καινοτόμων δράσεων στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση αργότερα.

Την πρόταση αυτή κατέθεσε ο Χρίστος Τσολάκης ως αντιπρόεδρος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου. Και παρότι η πρόταση είχε τύχει θετικής αποδοχής, δεν προωθήθηκε άμεσα. Οι ιδέες του όμως επηρέασαν τελικά την πορεία των εκπαιδευτικών θεμάτων. Στην καθημερινή τους διδασκαλία, οι μαθητές

που ενέπνευσε ως δάσκαλος προώθησαν το σχολείο της πολιτισμικής ευθύνης και της δημιουργίας, με έμφαση στην ελευθερία του λόγου και τη φυσική διδασκαλία και εκμάθηση της γλώσσας. Επίσης, μία άλλη εμπνευσμένη πρόταση του Χρίστου Τσολάκη ήταν η εισήγηση στο Υπουργείο Παιδείας για τη δημιουργία του νέου θεσμού «Κέντρων του Παιδιού», για υποβαθμισμένες περιοχές των πόλεων, όπου διαμένουν αλλοδαποί με μικρά παιδιά.

Ο Χρίστος Τσολάκης υπήρξε μέλος και πρόεδρος του Μορφωτικού Κέντρου Βέροιας (1960-1964). Από το 1964 υπήρξε μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου και της Συντακτικής Επιτροπής του «Φιλολόγου», της επιθεώρησης που ίδρυσε ο Ιωάννης Κακριδής και που συνεχίζει να εκδίδεται από το Σύλλογο των Αποφοίτων της Φιλοσοφικής Σχολής του ΑΠΘ. Από το 1996 είναι πρόεδρος του Συλλόγου Αποφοίτων και υπεύθυνος σύνταξης του «Φιλολόγου». Ο Χρίστος Τσολάκης έχει διοργανώσει αναρίθμητες εκδηλώσεις πολιτισμού, μορφωτικές επισκέψεις για τον εκπαιδευτικό κόσμο με το σύλλογο του «Φιλολόγου» και καθιέρωσε τη γνωστή σειρά των πανελληνίων συνεδρίων για τη διδασκαλία της γλώσσας στη Θεσσαλονίκη. Επί 12 συνεχή χρόνια (τη δεκαετία του 1990) πραγματοποίησε σειρά εκπομπών στο ραδιοφωνικό σταθμό 9.58 της ET-3, με τίτλο «Τη γλώσσα μου έδωσαν ελληνική», που κυκλοφορούν σε πέντε τόμους από τις εκδόσεις «Νησίδες». Ακόμη, ο Χρίστος Τσολάκης διευθύνει την εκδοτική σειρά «Παιδεία και Γλώσσα», της οποίας έχουν εκδοθεί πέντε τόμοι από τις εκδόσεις «Βάνιας». Συνέβαλε στην ίδρυση τηλεματικού δικτύου με σκοπό την επιμόρφωση των εκπαιδευτικών στο εσωτερικό και στο εξωτερικό. Για τη δράση αυτή συνεργάστηκαν το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και το Πανεπιστήμιο Μακεδονίας ιδρύοντας και λειτουργώντας τηλεματικά κέντρα. Ο Χρίστος Τσολάκης δίδαξε ως επισκέπτης καθηγητής στο Τμήμα Εκπαιδευτικής και Κοινωνικής Πολιτικής του Πανεπιστημίου Μακεδονίας και στο Τμήμα Δημοσιογραφίας και Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης του ΑΠΘ. Συνεργάστηκε και με την Ένωση Συντακτών (Ε.Σ.Η.Ε.Μ.), η οποία τον έχει ανακηρύξει επίτιμο μέλος της. Επίσης, ίδρυσε στη Βέροια το Μουσείο Εκπαίδευσης και Παιδείας, υπό την αιγίδα του Δήμου Βέροιας και του ΑΠΘ, κατά τα πρότυπα ομολόγων ευρωπαϊκών μουσείων.